

אשרי האיש

החסידות בדרך רבוה"ק זיע"א

בעזרת ה' נעשה ונצליח

יום ו' ערש"ק כ"ז טבת תשפ"ב

פרשת וארא

גליון תקי"ח

שנה י"א

מפי ספרים וסופרים

וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים

משל למלך אחד אשר יצא לצוד בשדה, ופגש רועה צאן אשר ישב סמוך לעדר צאנו וחילל בחלילו, האזין המלך לנגינתו הנפלאה של הרועה ונשבה בקסמי הצלילים העדינים, ולא יכול היה לעזוב את המקום, לאחר שסיים הרועה את נגינתו ניגש אליו המלך והתחיל לדבר איתו, ומצא כי הרועה שכלו חד וחרוף מאד, ומלא חכמה ותבונה. התפעל המלך מאד וביקש מהרועה לבוא עימו לארמון ולהיות סמוך על שולחנו, הסכים הרועה ובא עם המלך לארמונו. מאז ישב הרועה תדיד בבית המלך, והמלך היה מתייעץ עימו בכל דבר, עד שהפך להיות לאחד משרי המלך, החשובים. יתר השרים קינאו מאד בשר החדש אשר היה כל כך חביב על המלך, והחליטו לנסות ולהדיחו מתפקידו ע"י כך שיעלילו עליו כי גונב הוא כסף מאוצר המלך. כאשר שמע המלך על כך קרא המלך לשר (הרועה לשעבר) כדי לחקור אותו, השר הכחיש את הדבר והוכיח לכולם שהוא ישר ונאמן עד מאד, בכל זאת שכנעו השרים את המלך ללכת לבית השר ולבדוק בביתו, אולי שם ימצאו סימנים לנגיבה מבית המלך. הלך המלך כשהשרים מתלווים אליו לבית השר, ומצאו שבתו רוהט בפשטות רבה, עברו מחדר לחדר, עד שהגיעו לחדר אחד אשר היה נעול על מנעול ובריח. שאל המלך: מה יש בחדר הזה? אדוני המלך - נפל השר על ברכיו והתחנן - בבקשה ממך, אל תבקש ממני לראות מה יש בחדר, משום שאני בוש מאד ממה שמונח בחדר זה. תחנוני השר רק חיזקו את חשדות המלך, ומשום כך התעקש כי יפתחו את החדר, כאשר פתחו את החדר מצאו שהוא ריק ואין בו מאומה, מלבד תרמיל רועים ישן וחליל...

תמוה המלך והשרים. אדוני המלך - אמר השר - מיום בואי לארמונך לא התגאיתי כלל במעמדי הרם, זאת משום שבכל יום אני נכנס לחדר הזה, מחלל בחליל ונזכר בעברי כרועה צאן פשוט.

הנמשל: הזכירה "כי עבד היית במצרים" תועיל לאדם לא לבוא לידי גאווה, כי בכל פעם שירגיש בעצמו שבא לידי גאווה, מיד יזכור את עברו שהיה עבד במצרים ותסתלק הגאווה מלבו. (בשם "שגנת אריה" זיע"א)

ויאמר ה' אל משה אמור אל אהרן נטה את

מטך והך את עפר הארץ והיה לכנים... הנני

משליח בך... את הערוב (ח' - י"ב - י"ז)

למדנו מסדר הפסוקים כאן, שמכת כנים היתה קודם למכת ערוב, אבל בתהלים (ק"ה - א) כתוב "אמר ויבוא ערוב כנים בכל גבולם" הזכיר תחילה ערוב ואחר כך כנים. וצריך להבין מה פשר השינוי?

והענין יובן על פי משל לעשיר גדול אחד ששידך את בנו האהוב לו, וחכם ושלים במדעים עם בת גביר אחד הנודע לתהלה בכל קצוי ארץ, וכאשר קרב יום חג כלולת חתונתו, עשה העשיר משתה לעניים שבעת ימים רצופים קודם החתונה, בכל יום עשה משתה לאנשים שונים, יום אחד עשה משתה לעניים המחזורים על הפתחים, ויום שני לבני הישיבות, יום שלישי ללומדי תורה, ויום רביעי לעניי קרוביו וכדומה. וציוה בעל הבית למשרתיו ולמנהלי ביתו, כי ישגוהו לבל יבוא איש אחד פעמיים, כי יוכל להמצא נוכל ורמאי אשר יבוא בכל יום אל המשתה. ויהי היום והמשרת הכיר את איש אחד שהיה כבר לפני כן באיזה משתה, ניגש אליו המשרת ואמר לו, תסלח לי על שאלתי אליך, והרי כבר היית כאן פעם אחת, ומדוע באת עתה שנית? ענה לו העני אמת הדבר שהייתי כאן שלשום, ובאותו יום נעשה המשתה ללומדי תורה, והיות ואני גם לומד תורה לכן באתי שלשום, והסיבה שאני נמצא כאן גם היום, כיון שהיום המשתה נעשה למשפחת בעל הבית וקרוביו, ודע לך שאני אחד ממשפחתו, ולכן יש הצדקה לך שבאתי גם שלשום וגם היום.

והנמשל: הן אמנם שלכנים כבר נעשה משתה מיוחד בפני עצמו, שמכת כינים היתה עומק אמה בארץ, אבל אמרו במדרש שבמכת ערוב היו חיות ועופות ומיני צרעים ויתושים מעורבבים, וכן כתוב בספר הישר (פרשת בא) שכל המינים שבעולם באו למכת ערוב, כל חיות השדה, נחש ועקרב, העכבר והחולד והצב עם כל זוחלי עפר, זבוב וצרעה פרעוש וכו'. ועל כן יש הצדקה שמכת כינים תבוא שוב כאשר באה מכת ערוב, וזהו שאמר הכתוב אמר 'ויבוא ערוב כנים בכל גבולם' כי גם הם מחותנים, ובאו עוד פעם בגבול מצרים למכת ערוב. (קהלת יצחק)

אמרות טהורות

אמרות קודש מרבותינו הק' מאלכסנדר

ושנתם לבניך אלה התלמידים

וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב (ו', ג). מפרש"י ז"ל: וארא אל האבות. ולכאורה הדבר תמוה מאוד שהרי באו"א יודע דאברהם יצחק ויעקב היו האבות ומה חידש בזה רש"י? אלא, דרמז בזה דאחר שהזכיר את היהודים של אברהם יצחק ויעקב שהתגלה עי"ז מידת החסד וממילא נתמלא החשק של הקדושה להאיר למטה כטבע האב להאיר לבן, לכן כתב רש"י 'וארא אל האבות' דהאירו בחי' ושנתם לבניך אלה התלמידים.

היציאה מהגלות והחזרה לתורה

בהוציאך את... ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה. וזה נראה כוונת אומרו ית', היינו כי כל זמן שהם בגלות שהוא יציאה מטבע העולם, הוא בחי' ביטול תורה, רק בצאתם ממצרים, מן הגלות, הנה אז יהיו חוזרים אל סדרו וטבעו של עולם, שזה היא החזרה אל התורה. (אמרי מנחם)

הכח שיש באדם היודע שה' הוא האלוקים

וידעתם כי אני ה' אלוקיכם המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים. היינו כל הישועה תהיה ע"י שתהיו יודעים כי אני ה' אלוקיכם נמצא מתחת סבלות מצרים, כי בכח זה תזכו לצאת מהסבל והצער ותזכו לרכוש גדול בגשמיות וברוחניות. (ב"ק מן אדמו"ר שליט"א)

לעתיד כל הניסים יהיו בהתגלות

ובמד"ד (שמו"ר ו', ב') טוב אחרית דבר מראשיתו טובה אחריתן של ישראל מראשית שנתתי להם במצרים.

אולי נרמז בזה כמו שאמר אדמו"ר הק' מווארקא זצוקללה"ה זי"ע עה"כ (מיכה ז') כימי צאתם מארץ מצרים אראנו נפלאות, ולא כתיב אעשה נפלאות, כי כל הנסים שיהיו עד ביאת הגואל בבי"א הכל היה יד ביציאת מצרים רק לא היה אז בהתגלות ולעתיד יהיה נגלה לנו כל הניסים באתגליא א"ה. וזהו פי' טובה אחריתן של ישראל כל הטובות והניסים שהיו באחרית, הוא מראשית שנתתי להם במצרים, והכל נכלל ביציאת מצרים. (תפארת שמואל)

"חבל על דאבדין ולא משתכחין"

וארא אל אברהם ואל וגו' (ו', ג). מפרש"י ז"ל: חבל על דאבדין ולא משתכחין.

פי' חבל על האנשים שאומרים שהצדיקים נאבדים, ולא משתכחין, שלא נמצאים עוד צדיקים, כי כשהצדיק הולך בא במקומו צדיק אחר (א"ה: ובה י"ל את הכ' 'וארא אל אברהם' שכמו שהגעתי אל אברהם כך אני אגיע ואראה לפני יצחק ולפני יעקב, וגם פה שכמו שהגעתי אל הצדיק הזה, כך אני אגיע לממשיך דרכו). (עקידת יצחק)

”בכל צרתם לו צר”

וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל אשר מצרים מעבידים אותם (ו', ה'), המפרשים וגם במד”ר מודקדקים על תיבת וגם מה היא, ואולי נוכל לומר וגם אני שמעתי כו' היינו שהקב”ה צופה ומביט בפנימיות הלב, ואף שכשאדם הוא בצער אינו מרגיש ואינו יודע להתפלל בשם וצורך גבוה ולדאוג ולהצטער על צער השכינה, ובכל צרתם לו צר כתיב (ישעי' ס”ג, ט) אעפ”כ לפעמים כאשר יבכה מפנימיות לבו, ומתבונן בעצמו ראשיתו ואחריתו ומאין

ווארט

השפעת דברי תורתם (של הצדיקים) על השומעים

עד מתי מאנת לענות מפני וגו' (י', י”ג). י”ל כי תיבת ”מפני” - רומז אל הצדיק כי הוא נקרא פני ה', מחמת שע”י ד”ת ומוסר שלו שלומד לבני אדם אני מכנים בהם כח לעשות תשובה, ועי”ז הוא בא לפני ה' לצלם אלוקים אשר אבד ח”ו ע”י עבודת שעשה ר”ל, וזהו ”עד מתי מאנת לענות מפני” למה לכם התענית למה אין אתם מוכנעים מפני הדיבורים של הצדיק שלומד להטיב כדי להכניע אתכם שתבואו לשלימות הטוב.

(תולדות אדם)

מרגניתא דיצחק

פנינים בסדר פסוקי פרשת השבוע

לע”נ הרה”ח ר' יצחק
בן הרה”ח ר' משה אריה זצ”ל
נלב”ע ו' סיון תשע”ד

יתירה ממנו ורודף אחריו בקנאה ושנאה לומר מהיכן זכית לזה, אבל מי שהוא ירא שמים באמת ואוהבו, הנה משמח את עצמו ביותר בזה לומר אם אני אינני ראוי וכדאי והגון לצדיק לפני ה' הנה חבירי עובד ה' ועושה רצון קונו (וזהו שכרו בגן עדן), ומזה יש לו שמחה גדולה, כמו שאנו מתפללים (תפילת הרבי ר' אלימלך) ונראה במעלת חבירינו ולא בחסרונם, שנוכח לראות במעלת חבירי בגן עדן. וזה שאמרו (בבא בתרא עה.) כל אחד נכוח מחופתו של חבירו, ר”ל אם היה מתקנא בחבירו הנה לעתיד נכונה מחופתו, וזה של חבירו כי בחבירו מתקנא, אבל במעלת הצדיקים הראשונים לא יתקנא כי די לו שיזכה לראות במעלתם. וזהו וארא אל האבות.

(תפארת שלמה)

ולא שמעו אל משה מקוצר רוח ומעבודה קשה (ו', ט). פירש”י ז”ל ורבותינו דרשוהו לענין של מעלה שאמר משה למה הרעתה, אמר לו הקב”ה חבל על דאבדין ולא משתכחין, יש לי להתאונן על מיתת האבות, הרבה פעמים נגליתי אליהם בא-ל-שד-י ולא אמרו לי מה שמך, ואתה אמרת מה שמי מה אומר אליהם. פי' שרצון ה' היה שבני ישראל ימלאו קום האבות, ואם היו נמשכין אחר מעשה האבות לגמרי, פי' במדריגה הסמוכה להם כמו בן תחת אביו, היו מצטרפין מעשה אבות להם, והיה כאילו קיימים האבות. אבל כיון שלא היו יכולים למשוך, ונפסק החיבור, וזה ולא משכחין, לכן היה הגאולה בקישויו.

(שפת אמת תרט”ז)

וארא אל האבות (ו', ג') פירש”י וארא אל האבות. וכבר תמוזה זו מפורסמת מה בעי רש”י בזה. ונ”ל כי היה קשה כי התורה הק' היא נצחית, ומה בא הפסוק ללמדנו וארא אל האבות. וזה שפירש”י וארא אל האבות, שיהיה גילוי השי”ת לאותם שמתנדבים עצמם להשי”ת, ואבות הוא לשון רצון, כמו כי לא אבו. הגם שעדיין אינם עובדים להשי”ת, רק שיש להם רצון טוב, לזה יהיה להם ג”כ גילוי יתברך שמו.

(אור לשמים, ובספר ”תורת אבות” הביא בשם הרה”ק ר' אברהם מסלונים ז”ע שהביא פירוש זה, אמנם סיים ”וארא אל האבות” אני מתארה צו די וואס וויילן מיד” [אני מתארה לכל מי שרוצים אותי])

העתירו אל ה' ורב מהיות קולות אלוקים וברד וגו', ויאמר אליו משה וגו' ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני ה' אלוקים (ט, כ”ח-ל’). פי' דהנה פרעה אמר ורב מהיות קולות אלוקים וברד, לפי שפרעה כאשר ראה קולות אלוקים וברד, פחד בלבבו ואחותו רעה, כמאמר חז”ל (ברכות נט.) לא נבראו גשמים אלא לפשט עקמומיות שבלבו. חשב בעצמו שהגיע לקצת מדריגת יראת אלוקים, וכבר הוציא השי”ת מחשבתו אל הפועל, כי זה הוא מדרך הכסילים, בהשיגו מעט בדעת וביראה, חושב שכבר עלה למדריגה גדולה, ולא ידע כי נבער הוא מדעת, ולכן אמר ורב מהיות קולות אלוקים. מול זה השיב לו משה רבינו, ואתה ועבדיך ידעתי כי טרם תיראון מפני ה' אלוקים, עדיין אינכם יראים מפני השי”ת, ודו”ק. (קול שמחה)

(שפת אמת חדשות)

וגם הקימותי את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגוריהם אשר גרו בה. והקשה האוה”ח דהיה די לומר את ארץ כנען, למה לי שוב את ארץ מגוריהם. ויתרין, דלא יקשה להם, הא עדיין לא נשלם הגירות של ארבע מאות שנה, לכן אמר את ארץ מגוריהם אשר גרו בה, היינו האבות, כי משנולד יצחק התחיל הגירות, אך לפי זה קשה, דהוי סגי לומר את ארץ מגוריהם למה לי אשר גרו בה. ונראה לפי עניות דעתי בעזרת השי”ת, שיש בזה רמז 'מגוריהם' היינו לשון 'מגורה' שפירושו 'אוצר' שנאסף שם אל מקום אחד, התבואה, והוא מרמז על יהודים קדושים שעשו האבות להמתיק על הדינים והגבורות, וזהו גרו בה - אותיות גבורה, שהמתיקו הגבורות בשרשם.

(דגל מחנה אפרים)

וארא אל האבות וגו'. ופירש”י וארא אל האבות. הנ”ל דהנה כתיב (שמות ד', י”ד) וראך ושמה בלבו, כוונת ההבטחה הזאת שישמח אהרן במעלתו של משה ולא יתקנא בו, כדרך העולם כשוראה חבירו במעלה

(תורת משה)

זכור אהבת קדומים

יריעה מיוחדת לרגל יו"ד קדישא דב"ק "מאורן של ישראל" מרן רבי ירחמיאל ישראל יצחק בן כ"ק מרן רבי יחיאל - אדמו"ר הזקן בעל הספה"ק "ישמח ישראל" - כ"ט טבת

הר"ר יהודה משה מקובר שליט"א

שמת אמר אף זה מת לישועתך קויתי ה', מאמין אני עוד באמונה שלימה שהבובה הוא המהוה כל היות ומסבב כל הסיבות ודורש טוב לעמו ודובר שלום לכל זרעו, ומסתמא עוד לא בא מועד ועת לנאולתם, ומצפה ומקוה ומייחל אני לישועת ד' עד מהרה שישקוף וירחם ד' עליהם.

ומוסיף רבינו (שם): ומזה נוכל לדעת להשכיל מוסר ודרך לעבודת ד' ולצפות לישועה, וצא ולמד מיעקב אבינו ע"ה כשראה כל הרפתקאות והגלים והצרות שיעברו על בניו שבכל יום יהיה קללתו מרובה חבירו ח"ו, וכשראה את שמשון ניחם את נפשו וסבר שהוא מלך המשיח וקץ שם לחשך, ועכ"ז כשראה אותו שמת אמר לישועתך קויתי ה' ולא נסוג אחור, והיה מחזק את עצמו בהתחזקות אמיתי ואמר לישועתך קויתי, ומסתמא אינם כדאים וראויים וד לישועת ד', כמו כן בעת התגבר הדינים ח"ו על האדם ר"ל, ובעת התגברות הצרות שא"ל לסבול עוד ועומד כלכלה ח"ו, חושב בדעתו שבוודאי הוא עת הישועה ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע, ועכ"ז אם לדאבון לב ח"ו מתגברים עוד היסורים כל יתרעם ויהרהר, ובפרט שיאמר לנפשו נושא ח"ו, רק יקוה ויחזור ויקוה ויאמץ את נפשו בד' כי חסדי ה' לא תמנו ולא ידח ממנו נדח ולא יאבד ניצוץ מישראל ח"ו.

ובספרו הק' (הנוכה אות ג') נותן לנו רבינו הק' דרך להתחזק בעבודת ה', זה ע"י שנידע שכל עבודתינו ועשייתנו היא רק ממנו יתברך, וזלש"ק: וכמאמר הה"ק א"א מוהר"ב זצלה"ה על (תהלים קי"ח, י"ט) פתחו לי שערי צדק וגו' זה השער וגו'. וזה הוא הפי' ומאת ד' היתה זאת (תהלים קי"ח, כ"ג), היינו שמאת ד' היתה ההתגלות, אבל בעינינו עוד נפלא היא, כי לא הגענו עוד לידע ולהכנס לראות עומק הענין. וכמאמר א"ז (כ"ק מרן אדמו"ר רש"פ מגריצא זי"ע) על טוב טעם... וכן בכל הענינים אף שיש לאדם דבר מה, אעפ"כ ידע כי עני אין לו כלום, ומה שיש לו אינו שלו, ובחפץ ד' הכל קשורה. וזה הוא כבוד את ד' מהונך (משלי ג', ט') אל תאמר מהונך אלא ממה שחננך אפילו מקול ערב (עיי' רש"י, שם), היינו שיש לך רק מתנת חנים ותצעק ותתפלל לו, וכפי שמובא ברש"י (שם) אל תקרי הונך היינו שיש לך, אלא מגוונך שתתפלל ותבקש רחמים מד' שיתן לך ויוסיף לך, שהכל שלו ולד' הארץ ומלואה.

ובפרשת משפטים (אות א') מדבר רבינו הק' על הענין של אהדות ואהבת ריעים, ושם הוא מבי בשם הספה"ק דאין יכול איש מישראל לקיים את כל התרי"ג מצוות, והרי יש מצוות שרק בהנים ולויים וכדומה יכולים לעשות, והעצה לזה היא אכן ע"י אהבת רעים ממש בגופו ונפשו ממילא כל התרי"ג מצוות הנעשים ע"י כלל ישראל על שם אחיהם יקרא, עם כל אחד ואחד יקרא בשם מקיים כל המצוות, כי כל ישראל המה בבחי' קומת אדה"ר וממש לגוף אחד יחשב, אם אין ביניהם דבר חוצץ לעשות פירוד ביניהם, עכ"ל. יעזור השי"ת שנזכה להדבק בדרכיו של רבינו ולהתחזק באמונה ואהבת ריעים, אמן ואמן.

הרה"ח ר' אהרן פרלוב שליט"א

בעמח"ס "זכרונם לברכה"

ובראשם הרבנים הצדיקים וזקני החסידים, בראשות בני רבינו הקדוש מביאלה, והכתירו את בנו, בעל ה"ישמח ישראל", לאדמו"ר וראש בני ישראל. מגודל ענוותנותו, לא ראה עצמו ראוי לאותה איצטלה, רק בכח ירושת אבות, כפי שאמר על עצמו פעמים מספר. התפרסם באהבת ישראל שבערה בקרבו, ובגודל חכמתו.

מכל פולין נהרו אלפים רבים של חסידים לדרוש דבר השם, ולשאול עצה מפיו הקדוש. בשנותיו האחרונות נאלץ, מחמת ריבוי הבאים, לקבל קהל במשך רוב שעות היממה. בעת חוליו, כאשר הגיעו לבקש עבורו אצל ידידו, האדמו"ר בעל ה"אבני נזר" מסוכצ'וב, נענה ואמר "מה הפלא שהוא חולה, הרי הוא רבי שבע עשרה שעות מדי יום בימיו". נסתלק בער"ח שבט שנת תר"ע, ומנוחתו כבוד בעירו אלכסנדר.

"מגיד דבריו ליעקב"

עומדים אנו סמוך ונראה ליומא דהילולא של האי תנא אלוך, כ"ק מרן אדמו"ר הרה"ק רבי ירחמיאל ישראל יצחק זי"ע בעל הספה"ק "ישמח ישראל", שיום הסתלקותו היה בכ"ט טבת שנת תר"ע, ומנו"כ באלכסנדר שבפולין.

כ"ק מרן אדמו"ר בעל ה"ישמח ישראל" זי"ע, הנהיג את יהדות פולין, שהאירה מכבודו וחכמתו ותפארת יקר גדולתו, הלוא המה בכתובים. ספרו הק' והבהיר "ישמח ישראל" הפך לנכס צאן ברזל בתורת החסידות, ובכל מקום הוא נמצא בשורה הראשונה של ספרי חסידות, ומן הבאר היא ישקו כל העדרים, עד ביאת משיח צדקינו בב"א.

מרנא ורבנא הישמח ישראל זי"ע אמר לפני הסתלקותו, "עם איז גיוועזען גיט, עם איז גיט, עם וועט זיין גיט", במשפט קצר זה מיצה רבינו הקדוש את כל מהותו בעולם הזה, והוא מבקש לנו שנחזיר לנו ש"היה טוב", דהיינו לפעמים איש ישראל, אומר לעצמו וחושב מחשבות מה יהיה עם העבר שלו ח"ו, וזה יכול לגרום לו להגיע לידי עצבות ומירוות, כי באמת אין איש שלא יחטא ח"ו, והיצר הרע שרוצה להפילו לבאר שחת, בוודאי מנסה להעציב אותו ולומר לו שהוא מלא חטאים מהעבר שאפילו תשובה לא יועיל עליהם ח"ו, אולם רבינו הקדוש מגיע ואומר לנו "עם איז גיוועזען גיט", דהיינו מה לך להביט ולחפש את בעיות העבר, אדרבה תתחזק ותצליח עי"ז להתקדם במעלות עבודת השי"ת ותורתו. ובהמשך דבריו הק' אמר רבינו "עם איז גיט", דהיינו כאשר איש מישראל הנמצא בהלך מחשבתו ומביט באיזה מצב הוא עומד, הוא אומר לעצמו 'מה יהיה איתי, ובמצבי הנוכחי, אני לא יכול להגיע לכלום, כי אני איש נבער מדעת, ולא עושה מצוות וכדומה ח"ו, והיצה"ר שמח במחשבתו הנואשה הזאת ח"ו, ולכן אומר לנו רבינו הקדוש: "עכשיו זה טוב", אמנם הנך רוצה ומרגיש ויודע שיש לך במה ואיך להשתפר, ואמנם שתמיד צריך האדם להתחזק ברוחניות ולעלות מעלות רמות ונשגבות, אבל לבל ידח ממנו נידח. ובהמשך אמר רבינו "עסו ועט זיין גיט", דהיינו שאיש מישראל שמסתכל על העתיד, יכול לומר לעצמו אפילו אם ח"ו העבר לא היה טוב וגם כעת במצב הנוכחי, המצב אינו בכי טוב, אולם לא אבדה תקוותינו ב"ה, כי יכולים לתקן בהמשך, ואז יהיה טוב.

ובפרשת ויחי (אות ג') נותן לנו רבינו הק' דרך התחזקות, ושם מדבר על הענין של יעקב בנו ע"ה שנסתלקה ממנו שכניה בעת שרצה לגלות לבניו את הקץ, ומביא שם את המד"ר (צ"ח, י"ט) עה"פ יהי דן נחש עלי דרך (מ"ט, י"ז) וכו' לפי שהי' יעקב אע"ה רואה וסובר על שמשון שהוא מלך המשיח כיון שראה אותו שמת אמר אף זה מת, לישועתך קויתי ה'. ומסביר רבינו בקודשו: היינו יעקב אע"ה היה צופה ומביט באחרית הימים וראה כל היסורים והצרות והרפתקאות שיעברו על בניו, כיון שראה את שמשון ניחם את נפשו כי סובר בו שהוא מלך המשיח והוא יגאל ויפדה את בניו מצרותיהם, כיון שראה אותו

מתולדותיו

האדמו"ר רבי ירחמיאל ישראל יצחק, בעל ה"ישמח ישראל" מאלכסנדר, נולד בשנת תרי"ג לאביו האדמו"ר הזקן רבי יחיאל מאלכסנדר.

בגיל שבע נסע לחג השבועות לאדמו"ר רבי מנחם מנדל מזורקא יחד עם אביו הקדוש, והתאכסן באכסניא אחת עם רבינו רד"ב מביאלה. לימים סיפר כיצד זכה לכך שהאדמו"ר מזורקא ידבר עמו: "בחד השבועות השכם בבוקר ראו החסידים את הרבי מזורקא מגיע ומתקרב לאכסנייתם. תיכף נעמדו כולם בבהלה. אני יצאתי החוצה עם סידור קטן, הרבי פגשני ושאלני: 'מי לימודך להתפלל, האב או המלמד? הייתי ילד קטן ועניתני: 'הסידור!' הרבי נהג מהתשובה וצבט בלחי.

נכנסתי אתו יחד לאכסניה, והוא שאלני מספר פעמים אם אני אוהב רבי וחסידים, אך פתאום נפל

עלי פחד ומורא, ולא יכולתי לפצות את פי נגד קדוש כזה, הדומה למלאך ה' צבקות".

אחר הסתלקות הרמ"מ מזורקא זי"ע היה ה"ישמח ישראל" נוסע ביחד עם אביו, האדמו"ר הזקן מאלכסנדר, להרה"ק רבי בעריש מביאלה זי"ע ולאחר הסתלקות הרה"ק מביאלה זי"ע התחילה העדה לנסוע לאביו האדמו"ר הזקן מאלכסנדר זי"ע.

עוד בהיותו ילד צעיר לימים החלה רוח ה' לפעמו, הגביר חיילים לתורה ולעבודה בקדושה, בטהרה ובפרישות עד להפליא, ובהיותו אברך צעיר לימים היה בקי בש"ס, במדרש ובוזר הקדוש - בעל פה. עוד בצעירותו נפגש עם הגאון בעל ה"בית הלוי" מבריסק ולאחר שפלפלו יחד בלימוד, אמר עליו הרב מבריסק שהוא מהלומדים הראשונים שבפולין.

לאחר הסתלקות אביו, האדמו"ר הזקן מאלכסנדר, שנפטר י"ד שבט תרנ"ד, התאספו אלפי ישראל,

כ"ק מרן אדמו"ר הזקן השרף מאלכסנדר זי"ע, ביקר כמה פעמים אצל כ"ק מרן אדמו"ר רבי אברהם יעקב מסאדיגורא בלויית בנו כ"ק מרן אדמו"ר הרבי בעל ישמח ישראל זי"ע המאורן של ישראל, ואיש אחד מאנשי נכבד מאד שגר בעיר לאדו, שמו רבי שבתי ענגלארד זצ"ל, היה גם מבקר אצל הרבי מסאדיגורא, ופעם אחת אמר לו הרבי מסאדיגורא: הרבי שלכם היה בעת הזה אצלינו ביחד עם בנו, ולא הייתי יכול להביט בפניו הקדושות מחמת גודל יראת שמים שלו, ובנו [הישמח ישראל] הוא מראשו עד רגליו ומרגליו עד ראשו כולו ראש.

כ"ק מרן אדמו"ר ה"אמונת משה" זצוק"ל, "צדיק באמונתו" (ב"ב תשס"ג) ח"ב, ע' פ"ה

סיפר לי כבוד ידידי הרב הגאון הגדול המפורסם לתהלה וכו' וכו' מוה"ר יצחק יהודא (שליט"א) [זצ"ל] אבד"ק קוטנא חתן אדמו"ר הגה"ק בעל שם משמואל זצ"ל, שביום שנפטר באלכסנדר הרה"ק וכו' בעל ישמח ישראל זצ"ל ה' הוא (הגאון מקוטנא) בסאכטשאב אצל חו"י רבינו הקדוש (בעל "אבני נזר" זי"ע) זצ"ל, ודיבר עמו חו"י הרבה מהרה"ק הנפטר הנ"ל (ה"ישמח ישראל" זי"ע) והפליג בשבחו ובכה עליו מאד, ואמר כי עבשיו ה' העולם נצרך אותו ביותר וה' אז ארבעים יום קודם הסתלקותו של רבינו הק' (ה"אבני נזר" זי"ע, שנסתלק י"א אדר-א' תר"ע), ובתוך כך הזכיר מה שהעולם היו אומרים עליו שהוא עשה אותו (ה"ישמח ישראל") לרבי ומנהיג, וגילה לו אז רבינו הק' (האבני נזר) זצ"ל המעשה שה' ואמר כי בעת שנפטר אביו הרה"ק והטהור הר"ר יחיאל זצ"ל ה' הוא רבינו הק' באלכסנדר על הלוי שלו, וכשבא לביתו מן הלוי' מיד בלילה הראשונה ה' בא אליו הרה"ק ר' יחיאל הנפטר זצ"ל וביקש ממנו שיסכים עמו שבנו הרה"ק הנ"ל (ה"ישמח ישראל") ימלא מקומו להנהיג לעדתו אחריו כי בשמים ממתנים (או משגיחים) על הסכמתו ומילא רצונו והסכים עמו, והדבר פלא.

הגה"ח ר' צבי יהודה ממלוק ז"ל, "אביר הרועים" (פיעטרוקוב תרצ"ה) ע' ק"י

הרה"ק בעל ה"ישמח ישראל" מאלכסנדר זי"ע נודע למופת בגודל הסתרותו. פעם אחת הגיע חסיד של ה"ישמח ישראל" אל הרה"ק בעל ה"אבני נזר" מסוכטשוב זי"ע, שאל האבני נזר את החסיד לשלום רבו ה"ישמח ישראל". אמר לו החסיד, שהרבי מרגיש טוב והיום בבוקר אמר ברכת התורה בהתלהבות גדולה עד מאוד. אמר לו האבני נזר, א"כ אין הישמח ישראל מרגיש טוב, כי אם היה מרגיש טוב לא היית רואים את ההתלהבות בברכת התורה...

כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב זצוק"ל, "מלכות בית דוד" ...כמו שאמר לי פעם ידידי ר' מאיר אלבוים ז"ל מחסידים הוותיקים של הישמח ישראל ז"ל, שהישמח ישראל אמר: כל אחד צריך להיות בבחינת רבי'לע קטן בתוך משפחתו...

מכתב הרה"ח רבי ישראל הלוי רוזנצווייג ז"ל, "אוצר ישראל" (ירושלים תשנ"ה) ח"ב, ע' קע"ז

סיפר לי הרה"ח ר' דוד צבי שלמה וועבער נ"י, ששמע מהרה"ח הישיש ר' משה בויס ז"ל, שאצל הרה"ק הישמח ישראל מאלכסנדר זצ"ל בתפלת ערבית רגילה [בני א פשוט' מעריב] בימות החול, היו הקירות בוכים [האבן די ווענט געוויינט].

עוד סיפר לי הנ"ל, ששמע מהרה"ח הנ"ל, ששמע פעם מהרה"ק הישמח ישראל זצ"ל שאמר בזה הלשון, יהודים באים אלי ומתייעצים אתי, חושבים אתם שעומד מלאך מאחורי, ומייעצני? אלא שבכל ערב בתפלת ערבית בברכת השכיבו מתפללים ותקנו בעצה טובה מלפניך, הריני מבקש אז מהש"ת, יהודים באים אלי להתייעץ אתי, אנא הושיעה נא, והוא מושיעני [בעט איך דעם רבנו של עולם, אידן קומען צו מיר נאך עצות, בעט איך דיר, העלף, און ער העלפט מיר].

הרה"ח ר' ישראל חיים אשרי שליט"א, "שיח זקנים" (ברוקלין תשס"ב) ח"ד, ע' ש"י

סיפר לי הרה"ח הצדיק זצ"ל מבלוגריי. פעם אחת נכנס לחדר אביו הרה"ק ר' יש"ד זצ"ל מבעלזא, ואביו לא היה אז בחדרו. הוא אמר לי כי פחד היה להכנס אליו [לחדר הנ"ל] ניגש לארון הספרים שלו והוציא ספר. זה היה ספר "ישמח ישראל" ועיין בו. פתאום שמע שאביו זצ"ל נכנס לחדרו, מיהר והכניס הספר למקומו. אביו הרגיש בזה ושאל אותו באיזה ספר הסתכלת, וענה בספר "ישמח ישראל" מהרבי מאלכסנדר, אמר לו אביו זצ"ל בזו הלשון: "אני מלוח לך אותו לכמה ימים ותסתכל בו ותהי' לך תועלת גדולה". סיפר הרבה זצ"ל להלך כי לאביו הק' [מהרה"ד מבעלזא] זצ"ל היו שלושה חדרים מלאים ספרים. בחדר שהוא ישב היו רק ספרים שהחזיק שהם בעלי רוח הקודש בחדר השני שאר הספרים ובחדר השלישי היו ספרים שנדפסו בזמנו. וכל מחבר ששלח לו ספרו או שהוא קנה הכניס לחדר הזה.

וספר "ישמח ישראל" היה בין אלו של בעלי רוח הקודש בחדר שישב אביו הק' זצ"ל.

הרה"ח ר' יהודה לייביש מקובר ז"ל, "תפארת רבותינו" (ב"ב תשכ"ז) ע' ע"ח

יהודי עמד פעם ליד חדרו של הישמח ישראל זצוק"ל, וניסה להיחדף ולהיכנס לחדר שמקבל שם העולם הנקרא 'שלום-שטיב'. כדי למונעו מכך סטר לו המשמש על פניו, ומתוך כך נלחצה ידו בדלת, ומפיו נמלטה זעקה: "גיוואלד! היד שלי!"

זעקה זו הגיעה לאוזני הרבי. הוא פנה אליו ואמר לו בקול רם: "כבר אמרתי לך פעם אחת שאם תצער יהודי לא תהיה בריא במשך ששה שבועות. והיום, זו כבר הפעם השנייה שאתה מצער יהודי"... וסיפר המשמש בקודש של הרבי, שאחרי כן הוצרך לשכב בבית החולים שנים עשר שבועות שלימים...

הרה"ח ר' יצחק צבי פראנק ז"ל, "ליקוטי יצחק צבי" ע' 300

הרבי (ה"ישמח ישראל") מאלכסנדר זי"ע חוץ ממה שהיה רבי לחסידיו, היה גם רב העיר. פעם בבוקר השכם לקח אתו כמה מחסידיו ויצא אל המקום איפה שהיו נחים האנשים שהיו מטאטאים את הרחובות, כמובן שזו היתה מלאכה בזויה עד מאד, והם היו קמים בבוקר השכם ומטאטאים כמה רחובות, אח"כ היו מתיישבים במקום מסוים ומעשנים סיגריות בכדי לנוח מהעבודה הקשה.

כשהרבי עם חסידיו הגיעו שמה, שמעו איך שאחד מהעובדים אומר לחבריו "היום היה לי מטאטא כל כך טוב, שעשה עבודה נפלאה...", אמר הרבי ז"ל אתם רואים היאך גם אצלם שייך מדת הגאווה.

הגה"ח רבי בנימין מנדלזון זצ"ל - נאב"ד קוממויות, "דברי הרב" ע' קס"ב

רבינו בעל ה"ישמח ישראל" זי"ע התבטא פעם אחת שמצידו היה מוכן לעלות לא"י אף אם יצטרך להשכיר עצמו למלמד תינוקות, בה בעת שבפולין היה לו עשרות אלפי חסידים, עכ"ז היה כדאי לו להקריב עצמו עבור קדושת א"י, אלא שדבר עכבו נגד רצונו שלא רצה להפסיד "רו"ט שני של גלויות" ולכן נמנע מזה.

כ"ק מרן אדמו"ר ה"אמרי מנחם" זצוק"ל (מרשמות הרה"ח ר' ישעיה יעקב שאהן ה"ו), "זכרון דברים" ע' י"ט

אצל הרה"ק האדמו"ר בעל ה"ישמח ישראל" זי"ע א היה בענין ה"קוויטלאך" עבודה גדולה, ומנהגו היה שבזמן שקיבל הקוויטלאך היו עומדים כסדר התלמידים מסביבו, ודרכו היתה לעשות הפסקות באמצע ולמד אז ענייני חסידות.

כ"ק מרן אדמו"ר מסטריקוב זצוק"ל בשוה"ט ער"ח שבט תשנ"ב, "דברות קודש", וארא תשס"ז, עמ"ב

סיפר לי הרה"ח ר' אלי ווינד שליט"א, ששמע מהחסידי הישיש ר' מאיר עלבוים ז"ל, משמשו של הרה"ק בעל ישמח ישראל מאלכסנדר זצ"ל, שקרה פעם אצל הרה"ק בעל ישמח ישראל שניגשו החסידים אליו בזה אחר זה, ובתוכם ה' איש אחד שביקש מהרה"ק סגולה לזכרון, ונתן לו איזה סגולה.

כששמע האיש שעמד מאחוריו שהרה"ק נתן לו סגולה לזכרון, ביקש ג"כ מהרה"ק סגולה לזכרון, ואמר לו הרה"ק שבשילך יש לי עצה אחרת, ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וגו' למען תזכרו, והוסיף הרה"ק ואמר, ואם תשאלו, מדוע הנני אומר זאת ברבים, טרם שנתמניתי לרבי, הפקרת את חלקי לעולם הבא עבור יהודים [איידער איך בין געווארן רבי, האב איך מפקיר געווען מיין עולם הבא פאר איד'נס וועגן].

הרה"ח ר' ישראל חיים אשרי שליט"א, "שיח זקנים" (ברוקלין תש"ס) ח"ג, ע' שע"ז

סיפר לי הרה"ח רבי משה מרדכי בידרמן מלעלוב זצ"ל, שבא אצלו היום איש פשוט ושוחח עימו. ובתוך אחד השיחים סיפר שהיה פעם באלכסנדר אצל רבינו בעל "ישמח ישראל" זי"ע, ומשמשו של ה"ישמח ישראל" החל לארגן סדר בין הקהל. פנה אליו הרבי ואמר לו: "ראה, בין העולם כאן, יש לי אנשים מכירים ויש שאינם מכירים, וגם לך יש פה מכירים, אבל על זאת אתפלא, כשבאים אלי, באים רק המכירים שלך, שמה לא תעשה סדר ותראה שהכל יהיה בסדר". וסיים האיש: באותו רגע שהרבי צוה שלא יעשה סדר, מיד השתרר שקט וסדר.

הרה"ח ר' נח גר וינטרויב ז"ל, "בישישים חכמה" ע' רנ"ב

חזן שלא נחשב כירא שמים במיוחד התלונן בפני רבי ישראל יצחק הרבי מאלכסנדר - פרנסתי על החזנות אבל אימתא דציבורא עלי, כל פעם שאני יורד לפני התיבה, מרבה לטעות והמתפללים צוחקים, לועגים לי ומקפחים את פרנסתי.

השיבו רבי ישראל יצחק: במקום להתפלל לפני הציבור ולסבול מאימתא שלו, נסה נא להתפלל בפני הקב"ה ויראת שמים יתירה הלא אין לך, וכך תנצל מטעיות...

הרה"ח ר' יהודה לייב לוי ז"ל, "חסידים מספרים" (ירושלים תשל"ט) ח"ג, ע' 276

סיפר הרבי (שליט"א) [ה"אמרי מנחם" מאלכסנדר] זצ"ל, כי פעם בא איש אחד להישמח ישראל להתברך בפתקא ופדיון, ורצה להזכיר ב"קוויטעל" חולה מסוכן, ובטעות כתב 'חולה מתוקן', נענה רבינו הק' ואמר: "א חולה מתוקן מיט א ת"ו איז נישט קיין חולה, והלה נתרפא מיד מחליו."

הרה"ח ר' אברהם דוד גוטמן הי"ד, "ליקוטי רשימות" (ברוקלין תשס"ט) עמ' ל'

חסיד אחד שגר סמוך לאלכסנדר בא פעם ל"ישמח ישראל", והתאונן בפני הרבי היות שאשתו מתה ל"ע לפני זמן קצר ונשארה לו בת בגיל 12, ונכנס שגעון בבתו שאומרת שאמה המתה הולכת אחריה בכל מקום, ובגלל זה לא אוכלת ולא ישנה, ולא יודע מה לעשות עמה. אמר הרבי להחסידי שיביא את בתו אליו, כל קהל החסידים ששמעו זאת המתינו לראות איך יפול דבר ומה יעשה הרבי עם הילדה.

החסיד הנ"ל הביא את בתו לרבי, והרבי שאל את הילדה מה יש לך, אמרה הילדה שאמה המתה הולכת אחריה בכל מקום. פנה הרבי לאביה, ואמר לו ומה אתה אומר שלא הולכת אחריה? הלא הנך משקר, והרי אנכי בעצמי רואה אותה, הנה היא.

ואז אמר הרבי לילדה את יודעת למי באת, ואמרה לרבי מאלכסנדר, שאל אותה הרבי האם את מאמינה שהרבי מאלכסנדר יכול לעשות שאמך המתה לא תלך אחריו, ענתה שהיא מאמינה שאין דבר שהרבי מאלכסנדר לא יכול לעשות, אמר ה"ישמח ישראל" טוב, אני אעשה כדבריו ולא תלך יותר אחריו, רק בתנאי שתשמרי על כיבוד אב ותשמעי בקול אביך, מתי שיאמר לך לאכול - תאכלי, ומתי שיאמר לך ללכת לישון - תלכי לישון, ואז תפסיק האמא המתה ללכת אחריו, אבל אם ח"ו לא תשמעי בקול אביך, אז אני לא אחראי ושוב תתחיל ללכת אחריו, ואז הרבי שאל אותה אם היא מסכימה לתנאים הנ"ל, ענתה הילדה שהיא מסכימה. מיד קם הרבי מכסאו, והתחיל לצעוק בקול רם לנפטרת באלות ושבועות, מה את רוצה מילדתך המסכנה! הלא את כבר מתה, לכי למקום משכבך וכו', ולילדה בירך ברפואה שלימה ואמר לה שתלך לשלום, וכבר פסקה הנפטרת ללכת אחריו, אך ורק בתנאי שתקיימי מצות כיבוד אב, אבל אם חס ושלום לא תקיימי מצות כיבוד אב, אז אני לא אחראי ושוב תלך אחריו. והילדה הבטיחה לו לקיים את התנאי של כיבוד אב, ויצאה בריאה ושלימה.

אח"כ פנה הרבי לקהל החסידים הנמצאים אז בביתו, ואמר: "כאן בודאי נמצאים כאלה שייגידו שאנכי הראתי איזה מופת, ושגרשתי דיבוק וכו', אל תאמרו כך, אלא פשוט היא נעשתה משוגעת לאותו דבר שהאמא הולכת אחריה, והיו צריכים לשכנע אותה שאין זה כך."

כ"ק מרן אדמו"ר ה"אמונת משה" זצוק"ל, "צדיק באמונתו" (ב"ב תשס"ג) ח"ב, ע' ק"ד

אצל הרבי מאלכסנדר, בעל ה"ישמח ישראל" זי"ע, היה נהוג להכניס את ה'עולם' לרבי בקבוצות של כמה אנשים בבת אחת, ופעמים רבות היו שם בין עשרה לחמשה-עשר אנשים ביחד. כל אחד היה מגיע לשולחן לקבל שלום מהרבי ולבקש משאלותיו ושאר האנשים עמדו די קרוב עד שהיו יכולים לשמוע את הבקשה והתשובה.

אני בעצמי הייתי פעם באלכסנדר כשנצרכתי לבקש ישועה עבור חולה מסוכן. לפני עמד יהודי שעבד לפרנסתו כעגלון, ומסר ה'קוויטל' על כך שאין לו מזל בסוסים שהוא קונה. כל סוס שהוא קונה מחזיק מעמד שבועיים או שלושה שבועות, לאחר מכן מפסיק הסוס לאכול והולך לאבדון. אסון זה ארע לו השנה כמה פעמים, עד שנעשה מזה עני מרוד רח"ל. ומאחר וזהו המקור היחיד לפרנסתו ואין לו כסף נוסף לקנות סוס, הוא אינו יודע מה לעשות. וכך עמד היהודי לפני הרבי ובכה בדמעות שלישי.

הרבי הרים גבות עיניו והזיז את המשקפים למעלה על מצחו, וכך נתן מבט חודר בעגלון, ושאל אותו: "ואתה איך אתה אוכל? כיצד נוהג אתה בשעת אכילתך?" הבין היהודי שכוונת הרבי לברר כיצד הוא נוהג מבחינה רוחנית בעת אכילתו.

אמר היהודי: "רבי הקדוש! כשאני בבית, אני נוטל את ידי לפני הסעודה, מברך ה'מוציא' לפני האכילה וברכת המזון בסיומה. אבל כשאני ברחוב הנני רץ לתוך בית מרזח וחוטף קצת י"ש ולחמניה אחת או שתיים. אבל שם אינני יכול ליטול ידי ואף לא לברך ברכת המזון, כי אין שם מים וגם אין לי זמן לעשות זאת באמצע הנסיעה. כן... כך נראים חיי עגלון החפץ להשיג את פרנסתו..."

אמר הרבי לעגלון: "נו, בוודאי! כאשר אתה אוכל כמו סוס, הסוס אוכל כמו אדם, שדרכו לאכול הרבה פחות מסוס. שהרי חייב להיות הבדל בין האדם לבמהמה. אם תבטיח לי שתאכל כמו אדם, כמו שיהודי צריך לאכול, שתיטול ידים לסעודה - שהרי בכל בית-מרזח יש מים כדי ליטול, וגם תברך שם

ברכת המוציא וברכת המזון, מבטיח אני לך שהסוס שלך יאכל כמו סוס ויחזיק מעמד ימים רבים". אחר כך, הפנה הרבי את מבטו לאחוריו לכיוון ה'עולם' שהיה שם בבית, ואמר בחייד: "נהייתי כבר גם רופא סוסים..."

הרה"ח ר' יצחק צבי פראנק ז"ל, "ליקוטי יצחק צבי" (ב"ב תשס"ג) ע' 214

פעם בא לרבינו בעל "ישמח ישראל" מאלכסנדר, יהודי פשוט מדלת העם והתלונן שאשתו נכוותה קשות לפני כמה ימים והיסורים החלו דווקא היום לגבור עד שלא נותר לה כבר כח לסבול. הרגיעו רבינו זי"ע ואמר לו, "זה יעבור בעזרת השם יתברך, אך מכאן ולהבא מוטב שתזהרו יותר בשמירת שבת". האברכים שעמדו מסביב הביטו איש אל רעהו והיו בטוחים שהם עדים למעשה פלא, רוח הקודש.

כשיצא האיש לאחר שקיבל על עצמו להזהר מהיום והלאה בשמירת שבת, העיר הרבי זי"ע כשבת שחוק על שפתינו, זה לא ענין של רוח הקודש, אלא פשוט מאד, צריך להקשיב היטב לדבריו של כל אדם. כשהוא נכנס והתלונן בפני שהיום התחילו היסורים לגבור, עשיתי מיד חשבון, הלא הוא יום שני בשבוע, וא"כ זהו סימן שהיא נכוותה בעצם יום השבת, שהרי כלל בדידנו (על פי בראשית ל"ד כ"ה) שביום השלישי היסורים גוברים והולכים ואין זה כלל רוח הקודש (מפי הרה"ח ר' משה בויס ז"ל).

הרה"ח ר' אפרים פישל שטיין שליט"א, "אוצר ספרים" (ב"ב תשס"ג) ח"ה, ע' א'תקמ"ג

שמעתי מהרה"ח ר' משה בויס זי"ע מלב"ב אשר היה בן למעלה ממאה שנה, והכיר עוד את הרה"ק הישמח ישראל זי"ע, וסיפר על עצמו כי בהיותו נער קטן נסע עם אביו אל הרה"ק הישמח ישראל זי"ע, וכשנכנסו לביתו שמעו הא"י שהוא מברך ברכת אשר יצר בהתלהבות גדולה וכו', ועשה עליו דבר זה רושם גדול, כשחזר לביתו חיקה לעצמו את התנועות והקול שבירך הישמח ישראל זי"ע את ברכת אשר יצר, וגער בו אביו ואמר לו: משה, מה הנך מדמה שבאם מברכין כך אשר יצר תהיה עכשיו לרבי? טעות היא בידך אלא מי שהוא רבי הוא מברך אשר יצר...

כ"ק מרן אדמו"ר מפ"נסק-קולין שליט"א, "בצילא דמהימנותא", בשלח תש"ע, ע' י"ד

הגה"ח רבי שמחה אוברבוים זצ"ל מלאדו, מגדולי חסידיו אלכסנדר, סיפר: נהירנא שהרבי ה"ישמח ישראל" הגיע לעירנו בימי חורפו לצורך מצוה, ובהיכנסו "לשטיבל" הרבה לעסוק עם בני החבריה בפלפולי אוריינא, אך הנה באמצע הפלפולים עמד וניגש אל ארון הספרים והוציא מתוכו ספר, פתחו ועיינו בו במשך רגעים אחדים, ואחר פסע אנה ואנה זמן רב בהתלהבות יתירה. לבסוף שקטה רוחו וניגש שנית אל בני החבריה והמשיך להתפלפל עמם שעה ארוכה. אח"כ עמדו להתפלל ערבית. כשסיימו פנה ללכת אל מעונו של החסיד הנגיד המפורסם ר' לוי כהן ז"ל (בנו של הצדיק ר' משה נחמיה זצ"ל אב"ד דווראט, מתלמידי החוזה מלובלין וצדיקי פשיסחא וזארכין). שהכין לכבודו סעודת מרעים, ואכן נלוויתו אליו. תוך כדי הילוכו הבחנתי שהוא תפוס שרעפים, משוטט בעליונים, כולו אש להבה. הרהבתי ושאלתי אותו מה פשר התלהבותו. נענה וסיפר לי, שראה בספר ענין נשגב מאד, שהביאו לידי התפעלות. שאלתי אותו מה שם הספר, ואמר שהוא ספר "יסוד העבודה" ממהר"א מסלונים זי"ע, שמבאר הכתוב "ואמונתך סביבותיך" בלשון זו "מיט אמונה נעמט מען דיר ארום" והדברים עמוקים למשכיל.

הרב אהרן סורסקי שליט"א, "מסוד שיה חסידים" ח"א, ע' 42

תואר פני קדשו

שמעתי שסיפר כ"ק אדמו"ר (שליט"א) [ה"אמרי מנחם" מאלכסנדר] זצ"ל י"י אייר תשנ"ה] שאצל רבינו הקדוש בעל ישמח ישראל זי"ע לא יכלו לצלם תמונות ממנו, כי תמיד כאשר רצה מאן דהו לקחת תמונה ממנו, הרגיש מיד ולא נתן לו, ולכן אין שום תמונה מתואר פני קדשו.

ובפעם אחרת [אייר תש"נ], כשיצא מביקורו אצל האדמו"ר מויז'ניץ מאנסי שליט"א, נענה ואמר: "איך וואלט געוואלט זיין ווי דער ישמח ישראל ז"ל שכל תמונה שלקחו ממנו מיד נשרף."

הרה"ח ר' אברהם דוד גוטמן הי"ד, "ליקוטי רשימות" ע' כ"ה

מלבוש יהודי

אמר רבינו הקדוש בעל ה"ישמח ישראל" מאלכסנדר זי"ע: כתיב "ויתערבו בגוים וילמדו מעשיהם" (תהלים קו, לה) - כל זמן שישמח ישראל מלובשים בלבוש המיוחד ואין לובשים מלבוש נכרי, הרי כדבר הניכר ובריה בפני עצמו ואין להם ביטול אפילו באלף, משא"כ אם מתחברים עמם ומתדמים להם, ויצאים הם מכלל בריה ובטלים לגביהם. וכן פירש מש"כ (בראשית לב, יב) "הצילני נא מיד אחי מיד עשו" - הצילני בזמן שעשו ירצה להיות אחי ולהתחבר אתי, כי אז ח"ו אתבטל נגדו, ובכה בכי גדול באמרו זה הפ' (מכת"ק אאמו"ר זצ"ל).

הרה"ח ר' נח גו וינטרויב ז"ל, "בישישים חכמה" (ירושלים תשנ"ד) ע' רמ"ה

חזקנו קורא נא

לחזק ולעידוד לימים אלו

מעלת האבות הקדושים והלימוד לנו

במאמר יבוא בעז"ה. א. יש חיילים ויש גנרלים, כל א' צריך לדעת את מקומו ואת המעשה אשר מוטל עליו לעשות. ב. הקב"ה מתגלה לכל א' בראיה, אבל לבוא לידי ידיעה צריך לעבוד ולעמול כמו האבות הק'. ג. אל אברהם אל יצחק ואל יעקב' לכל א' יש את המעלה והשבח שלו בפני עצמו. ד. הכל לפי המעשה - ובזכות זה יזכה האדם להתגלות כבוד ה', ושתהא רוח הקודש שורה עליו. ה. כפי המדרגה כך בא על האדם הקדושה מלמעלה.

ה"אור החיים הקדוש" מבאר, באמת הוא שהקב"ה התגלה לכל האבות כאחד 'אל האבות', אבל לכל אחד התגלה בפני עצמו, כי לכל א' היה שבח מיוחד בפני עצמו, ולכל א' היה את מה שעבר, או לכל א' יש עבודתו שעבד את הקב"ה בקדושה ובטהרה בכל משך ימי חייו, ולכך אומר הכתוב 'אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בצל שקי' דהיינו שהתגלה לכל א' בפני עצמו 'בצל שקי' היא חיבת גילוי שכינה, 'זשמי ה' לא נודעתי להם' שכל ההבטחות שהבטחתי להביא עליהם עוד לא הבאתי עליהם, ועכ"ז הם עבדו את הקב"ה באמת ובתמים. ומתוך דברי הכתובים נתכוון ה' להודיע גדול חיבתם בעיניו. אבל לא כן הוא אצל משה רבינו שמיד הקב"ה התגלה אליו, ואמר לו את שמו, והראה לו אותות ומופתים.

כך גם כל יהודי צריך לדעת את מקומו ואת עבודתו, אם הוא נבחר להיות גנרל יש לו לעשות את המוטל עליו, וגם אם הוא נבחר להיות חייל גם יש לו לעשות את המוטל עליו, אבל אל יכנס אדם ברשות חברו, וינסה לעבוד את הקב"ה ממקום אחר, כי לכ"א יש את מקומו שהוא צריך לעבוד את הקב"ה, והקב"ה שמח בעבודת כל אחד.

ובזה יש לפרש את דברי הכתובים 'ארא' הבט וראה, 'אל האבות' איך שהם עבדו את הקב"ה ברמ"ח איברייהם, 'אל אברהם אל יצחק ואל יעקב' כ"א בעבודתו, וכ"א במעברים שעבר בימי חייו, ועכ"ז הגיע למדרגות ולשבח שלו בפני עצמו, ועוד שהם תיקנו לנו את השלשה תפילות שתקנו לנו לומר בכל יום ערב ובוקר וצהריים, 'זשמי ה' לא נודעתי להם' כותב ה"קדושת לוי" יש שני בחינות 'ידיעה' ו'ראיה', ראיה - שאדם רואה מה שמשיגין ורואים בעינים הבשריות, ובא לידי הבנה. ידיעה - זה בחי' דביקות והתחברות למקום א', ואז הם מתחברים להיות דבקים במציאות, וזהו 'ארא' שהקב"ה התגלה לאבות בראיה, אבל 'לא נודעתי להם' בידיעה לא התגלתי להם, וע"י שעבדו את ה' בתורה בתפילה ובצדקה הם זכו לבוא למידת הידיעה, שא"א לבוא לזה בעצמו, וזה 'לא נודעתי' היינו בחי' ידיעה שבא ממילא. ודפח"ח.

עוד יסוד נוסע לנו ה"ברכת משה" מלעלוב עפ"י מה דאיתא בתנא דבי אליהו (פ"ט) מעיד אני עלי את השמים ואף הארץ, בין ישראל ובין עכו"ם, בין איש ובין אשה, בין עבד ובין שפחה, הכל לפי המעשה שהוא עושה, כך רוח הקודש שורה עליו, וזה מה שרימז כאן רש"י 'אל האבות - צו די וועלערס' היינו לאלה שיש להם רצון, אבות מלשון רצון כדכתיב 'ולא אביהם' (דברים א', כ"ו) והיינו בכל אחד ראוי להתגלות ה' ושתהא רוח הקודש שורה עליו, והכל על פי מעשיו. ע"כ דבריו הק'. והיינו כדברינו עד עתה, הכל תלוי ברצון, והכל לפי המעשה אשר עושה, שבזאת ממשיך עליו התגלות כבוד השי"ת, ושתהא רוח הקודש שורה עליו.

ונסיים דברות קדשו של רביה"ק הרבי ר' אלימלך מליזנסק בספרו 'נועם אלימלך' שכותב ברהט לשונו "נראה כוונת רש"י בזה כי אברהם היה מדת חסד ויצחק בחינת גבורה ויעקב תפארת, והיו משתנים זה מזה בבחינתם, וא"כ איך שייך שלכולם יתראה אליהם בקל שקי, הלא הדרך הוא שכפי מדרגתו באה עליו הקדושה מלמעלה. אך שהשורש הוא בדבר הזה כך, שמצד הבורא ב"ה אין שום השתנות, אלא שהאדם בעבודתו לפי מדרגתו כך ממשיך עליו, נמצא אברהם המשיך על עצמו המדה של חסד, וכן יצחק מדתו, וכן יעקב, אבל מצד הבורא ב"ה הכל אחד הפשוט, ולזה פירש רש"י ז"ל 'ארא אל האבות' לומר שאצל הבורא ב"ה אין הפרש וחילוק ביניהם כלל והכל אחד, לכך נראה אליהם בבחינה אחת בקל שקי. וק"ל

מעשה היה ביהודי א' שהיה מנהל פונדק באחת הכפרים, מקום שהיה בין העיירות, כך או כך שהיו הולכי דרכים פוקדים את מקומו בכל פעם שעברו דרך פונדקו היו אוכלים ושותים, ואף נחים מעט מעמל הדרך, וממשיכים למקומם. ולכולם, יהודים וגוים, היה נותן את מלוא התשומת לב, והיה מקבלם בסבר פנים יפות. יום א' הוא העלה חושבין שהיות והגיע לגיל הזקנה, מה יענה ומה יאמר ביום הדין, לכן אמר לעצמו שיעזוב את התנהלות הפונדק, ויעביר את לידי בנו, ויסע אל עבר העיר ברדיטשוב ושם ישב יתפלל וילמד בכל משך שעות היום בזמן שנשאר לחיות עלי אדמות. הוא קרא לבנו, הראה והסביר לו את כל התנהלות הפונדק, ונסע לדרכו, אל עבר העיר ברדיטשוב, לשחות את שנותיו האחרונות בצילא דמהימנותא עילעא סניגורן של ישראל רביה"ק רבי לוי יצחק מברטישוב ז"ע בעל הספה"ק 'קדושת לוי'.

ומאז שעזב האב את הפונדק ועבר לידי בנו, הפונדק השתנה מהקצה אל הקצה, שיכורים היו משתעגים ועושים ככל העולה על רצונם, וגם הבן עזב אט אט את דרך היהדות, והתחיל לשנות את לבושו ואת מראהו, ומשום כן התחילו לעזוב את הפונדק היהודים, וגם הגוים הדירו את רגלם מכזה מקום. היהודים שראו את כל הנעשה, הם החליטו לשלוח שליח אל הברדיטשוב רב, ולספר לו את כל הנעשה. וישאלו כדת מה לעשות. שניים מהם קיבלו על עצמם את השליחות, וסיפרו לרבי דברים כהוויתן, והוא השיב להם שהוא יסדר את הכל על הצד הטוב ביותר.

הברדיטשוב רב קרא לאותו יהודי, ואמר לו הסכת ושמע. בכל מדינה יש צבא שבנוי מגנרלים ומחייילים. לכל אחד יש תפקיד משונה מהאחר, וכל א' חייב לעשות את תפקידו, ולהשלימו כראוי, הגנרל לעמוד על החיילים שיעשו את המוטל עליהם, והחיילים לעמוד בשטח ולעמוד על מקומם וכו' וכו', ואין לאף אחד לעשות את תפקיד השני, וגם א"א שכולם יהיו גנרלים או כולם יהיו חיילים, כי לכל א' יש תפקידו שעליו לעשות כראוי.

אותם הדברים נאמרים אצל יהודים בני מלכים של ממה"מ הקב"ה, שיש לו את החיילים והגנרלים, הגנרלים המה הצדיקים שנקאים עיני העדה, שהם מדריכים את האנשים את המעשה אשר יעשו, והחיילים המה האנשים הפשוטי עם, שעליהם לעבוד את ה', וכל א' בתפקידו, אחד להאכיל ולהשקות אנשים, וא' ללמוד ולהתפלל, ולא' לשמור על העיר, וכך הלאה ע"ז הדרך, כ"א צריך לדעת את מקומו, כי הקב"ה אוהב ומתאזהר בעבודת כולם.

כך גם אתה, סיים והפטיר הברדיטשוב רב, כך תחזור ותנהל בחזרה את הפונדק כימים מקדם, ואל תדאג לכשיגיע יום פקודה, כי הקב"ה שמח בחיילים הפשוטים שעושים את רצונו ית'. היהודי הבין את המוטל עליו לעשות, וחזר לנהל את הפונדק, והחזיר הכל כמו שהיה מלפנים, וגם את הבן החזיר אט אט אל מקומו היהודי במראהו ובלבושו.

בפרשתן 'וידבר אלוקים אל משה ויאמר אליו אני ה'. וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בצל שקי ושמתי ה' לא נודעתי להם". מפרש"י 'וארא אל אברהם' - אל האבות". לכאורה נשאלים פה מס' קושיות, שחלק מהם כבר רבים נחלקו על זה. א. אם הכתוב אומר 'אל אברהם אל יצחק ואל יעקב' למה היה רש"י צריך לחזור ולומר 'אל האבות' הרי זה ידוע שהם האבות הק'? ב. למה היה צריך לחלק בין כל אחד ואחד 'אל אברהם אל יצחק ואל יעקב' הרי כולם היו האבות הק', אז היה צריך לומר כולם כאחד? ב. 'זשמי ה' לא נודעתי להם' מה הקב"ה לא התגלה אליהם, הרי אנו יודעים כמה פעמים הקב"ה התגלה אליהם בכל מקום ומקום ואכמ"ל, א"כ מה ביאור הדברים?

מעשי צדיקים

הרב הקדוש רבי משה יהודה לייב מסאסוב זיע"א ליום ההילולא (ד' שבט)

האריה המת, ומה שנשאר ממלך החיות היתה ערימה של קש. רבה של ברוד ר' משה לייב נשאר המום ולא ידע את נפשו, זה מה שיש לרבי אלימלך לומר לו? לספר לו מעשיה שכזו, הוא רצה לקום וללכת אך הרבי הקדימו ואמר לו:

ר' משה לייב יש לי עוד מעשה לספר לך, היה היה פעם עני מרוד שאף פעם בחייו לא לבש בגד חדש, ותמיד הלך בכלייו סחבות. פעם הסתובב נגלגל המזל והאיש התעשר ונהיה גביר גדול. שלח האיש לקרוא לחייט שיתפור לו חליפה חדשה כיאה לגביר, בא החייט נטל מידה וכעבור ימים ספורים הביא את החליפה המוכנה כמעט, כדי לערוך כמה מדידות אחרונות, לבש הגביר החדש את החליפה הלא מוכנה, והחייט מתחיל במלאכתו כדי להתאימה ללקוח, פה הוא מושך בשרוול, שם הוא מחליק על הכתף כדי שהכל יהיה מותאם על הצד היותר טוב, אולם העשיר החדש שמעולם לא תפרו לו חליפה חדשה, חשב כי החייט חומד לו לצון וצוחק ממנו, הוא כועס איפוא על חוצפת החייט ומבקש לגרשו מביתו, והחייט מצטדק ואומר כי אין הוא צוחק ח"ו מהגביר, אלא שהוא רוצה להבטיח שהחליפה תתאים לו בצורה מושלמת ביותר. ר' משה לייב נפגע עמוקות, מה זה הרבי חושב אותו לילד קטן שמספר לו מעשיות? הוא קם איפוא אמר שלום והלך, אלמלא היה ערב שבת אחר הצהרים היה חוזר מיד לעירו, בלית ברירה הוא נאלץ להישאר ולשבות בליזענסק.

רבה של ברוד ניסה להתעלם מדברי הרבי ולהוציא מהראש את המעשיות ששמע ממנו, אולם הדבר לא עלה בידו, ניסה איפוא לחשוב מה התכוון הרבי בספרו לו את הסיפורים הללו, מדוע הוא סיפר אותם דווקא לו, ואיזו שייכות יש למעשיות אלה אליו? וככל שהוא העמיק לחשוב, הגיע למסקנה כי לסיפורים הללו משמעות עמוקה לגביו, הרי גם חז"ל המשילו לעתים קרובות משלים בעלי תוכן חינוכי ורוחני נעלה, הוא גם נזכר כי בגמרא ובמדרשים נמשלים תלמידי חכמים לעתים קרובות לאריה, האריה שבחבורה ולמלך מאן מלכי רבנן, נראה איפוא כי הרבי רצה לומר שיכול משהו להיות למדן גדול, אריה ממש, אולם אם חסרה לו החיות האמיתית החיות של התורה, הוא אינו אלא אריה של קש פוחלץ לא עלינו, מובן מאליהו הוסיף הרב של ברוד לשזור את חוטי מחשבותיו, מובן מאליהו כי החיות אינה מתבטאת רק בלימוד התורה אלא גם בצורה שבה מתפללים, מקיימים את המצוות ובכל ההנהגה היומיומית של האדם היהודי, כל זה צריך להיות בחיות ובחמימות ואם אלה חסרים, הרי שמן השפה ולחוץ יכול משהו להיראות כאריה אולם לאמיתו של דבר, הוא אריה של קש בלבד, מעניין לענין נזכר ר' משה לייב, כי בתורה שבכתב ושבעל פה, מכונים מצוות ומעשים טובים, כמו גם מידות טובות כמלבושים של האדם לבושים, של הנשמה, והרי לבוש צריך להיות מותאם למידותיו של האדם, לא ארוך מדי ולא קצר מדי, לא רחב מדי ולא צר מדי, לא שרוול אחד ארוך והאחר קצר וכו'. זהו בעצם הפירוש של מידות, היינו מידות נבונות ומדויקות, הכל צריך להיות במידה המתאימה, אולם מה לכל זה ולרבה של ברוד ר' משה לייב? שואל את עצמו ומנסה להשיב, האם הרבי סיפר לי כל זאת כיון שיש לכך שייכות מיוחדת אלי?

לפתע נרעד רבה של ברוד לעצם המחשבה, שאכן הוא ר' משה לייב רבה המכובד של ברוד, הוא הוא האריה של קש והעשיר החדש שלא הבין כיצד לאפשר לחייט שרצה לתפור לו מלבוש חדש, עתה הבין ר' משה לייב כי הרבי לא התכוון חלילה לבטל אותו, אלא התאמץ לתפור לו לבוש חדש שיתאים למידותיו ולמדרגה שלו, והוא עשה זאת בדרך מחוכמת ולבבית כאחת, כאשר הוא הכיר בכך, מיד נעלם הכעס שלו והיה כלא היה, והוא חש את עצמו אסיר תודה לרבי אלימלך שהתאמץ לפקוח את עיניו. הוא חזר איפוא אל המנין של הרבי כשהוא מלא ציפיה דרוכה ומתוחה, בפעם הראשונה הוא ראה עתה כיצד רבי אלימלך מתפלל, עורך שולחנות ומשמיע רעיונות עמוקים במושגי החסידות, ששמע מרבו המגיד הקדוש ממעזריטש זיע"א בשם רבו הבעל שם טוב הקדוש זיע"א, רבי אלימלך פתח לפניו עולמות חדשים מלאי אור וחיות שחדרו לעמקי נשמתו, מאז הפך ר' משה לייב לתלמידו וחסידו הנאמן של רבי אלימלך, ושתה בצמא ממעיין החסידות. במשך הזמן הוא התיישב בסאסוב והחל להפיץ את תורת רבו. הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב התפרסם מאז כמנהיג וצדיק קדוש ומשך אליו תלמידים וחסידים רבים. זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל, אמן.

הרה"ק רבי משה לייב סאסובער זיע"א בטרם נתקרב לחסידות, היה אחד הרבנים החשובים של "ברוד" שבגליציה בימיו של הרה"ק רבי אלימלך מליזענסק זיע"א לפני כמאתיים שנה, לו משה לייב היה בית מדרש גדול והוא נהג את קהילתו ביד רמה, היו לו הרבה בעלי בתים חשובים, והראש הקהל של בית הכנסת שלו היה עשיר גדול ובעל צדקה, והיה אחד מעמודי התווך של הקהילה. פעם אחת קרה שבתו הצעירה של ראש הקהל חלתה במחלת מעיים קשה ל"ע, כל מה שאכלה לא התעכל ושוש מאכל לא הצליח להישאר במעיה, ומצבה הלך ורע מיום ליום, אביה לקח אותה אל טובי הרופאים אך אלה לא היו מסוגלים להושיעה, הוריה היו מיואשים ולא ידעו את נפשם, בדיוק באותו זמן בא לברוד אחד מחסידיו רבי אלימלך, ובאשר שמע על צערן של הגביר, יעץ לו לקחת את בתו אל רבו לליזענסק, באומרו כי רבי אלימלך הוא צדיק גדול ובעל מופת, אשר עזר ליהודים רבים בעצתו וברכתו. הגביר לא היה חסיד והוא ידע מעט מאד על דרך החסידות, אך מה לא עושה אבא כדי להביא מרפא לבתו, הוא לקח איפוא את בתו ונסע עמה לליזענסק, בבואם אל הרבי שפך הגביר את מר שיחו, וביקש כשדמעות עומדות כעיניו להציל את חיי בתו, הרבי ביקש את רעייתו הרבנית לבשל מעט דייסה, ולתת לחולה כפית או שתיים, הרבנית עשתה כן וראה זה פלא, הילדה בלעה את הדייסה ולא הקיאה אותה, אלא אפילו ביקשה עוד, היא תיכף הרגישה טוב יותר ונראה היה בעליל כי שינוי גדול מתחולל בה. אז אמר הרבי לגביר לנסוע הביתה, לתת לילדה בימים הראשונים מאכלים קלים בלבד, ובעזרת רופא כל בשר ומפליא לעשות היא תהיה בריאה לחלוטין. האב המאושר הביא את בתו הביתה והיא אכן נרפאה עד מהרה ולמחלתה לא נשאר זכר.

הגביר לא חדל לספר על נפלאות הרבי מליזענסק, וכאשר הוא סיפר על כך לרב של ברוד, ניסה להשפיע עליו ולשכנעו שיסע לליזענסק כדי להכיר אישית את הרבי, לו משה לייב לא התחשק לעשות נסיעה כזו, לא התקבל על דעתו שהוא הרב של ברוד שיש לו קהילה חשובה, בה מחזיקים אותו כגדול בישראל, יסע אל רבי של חסידים, הוא גם חשב שזה ביטול תורה וחבל על הזמן. הגביר שלא היה מסוגל להבין מדוע מהסס הרב ולא רוצה לנסוע, הגביר עוד יותר את מאמציו כדי לשכנעו, הוא ביקש שהרב יעשה לו טובה אישית ויסע אל הרבי. לבסוף כדי לא לאבד את ידידותו של הגביר שהיה ראש הקהל, הסכים ר' משה לייב לנסוע לליזענסק לשבת. בבואו לליזענסק בחצות היום הזמין הרב לעצמו מקום באכסניה, התרחץ והחליף את בגדיו לבגדי שבת והלך כדי לתת שלום לרבי אלימלך.

הוא דימה בנפשו כי הרבי מנהל חצר גדולה ומפוארת ממש גינוני מלכות, ולהפתעתו מצא כי הוא גר בדירה צנועה למדי, שאין להשוות אותה אפילו עם הדירה שלו בברוד. מילא חשב אין בענינות משום פחיתות כבוד, אולם לפחות חשב שהרבי יפגין בפניו עושר גדול בתורה ובחכמה, נכנס הרב של ברוד אל רבי אלימלך, בירך אותו לשלום, הציג את עצמו ואמר מניה וביה, כי הוא לא היה בא כדי לגזול את זמנו של הרבי, אלמלא רצה לעשות טובה לאחד מחשובי הבעלי בתים שלו, הגביר פלוגי בן פלוגי. הרבי השיב לו ואמר כי הוא שמח מאד להכיר את רבה של ברוד שיהיה אצלו אורח חשוב ומכובד. יושב איפוא ר' משה לייב ומחכה לשמוע דבר תורה או איזה דבר חכמה עמוקה, אולם כנגד זה אומר לו רבי אלימלך בזו הלשון: ר' משה לייב, אספר לך מעשה:

פעם אחת היה גיבור גדול שהרג אריה וכדי שכל האנשים יידעו ויזכרו תמיד איזה גיבור גדול הוא, לקח הגיבור ופשט את עורו של האריה ועשה ממנו פוחלץ, על ידי כך שמילא את העור בקש, והעמיד את פוחלץ האריה בפתח ביתו, באו כל חיות היער כדי לחלוק כבוד למלך היער, אחד אחרי השני הם באו והשתחוו לאריה שהוא מלך כל החיות, היה ביניהם שועל אחד שהוא ערום מכל החיות, כאשר הוא ניגש כדי לכרוע בך בפני המלך, ראה שמשוהו אינו כשורה, המלך אינו מגלה שום סימן חיים, ניגש איפוא השועל בזהירות ומשך קלות בזנבו של האריה, אחרי שראה שאין האריה מגיב על ההתגרות, הרחיב השועל עוז בנפשו ובעט קלות ברגלו של האריה המת, שוב אין תגובה, עתה כבר לא יכול השועל להתאפק, והוא קרא בקול גדול: תראו רבותי, המלך שלנו מת, זהו אריה מת, ובפני אריה מת אין צורך לכרוע בך ולהשתחוות, באומרו זאת החל השועל לקרוע חתיכות מעורו של

השבוע פרשת וארא בקו "ומתוק לחמי"
שיחה מיוחדת לקראת יו"ד קדישא של רביה"ק בעל ה"ישמח ישראל" זי"ע
מהרה"ח רבי יהודה משה מקובר שליט"א
בשלוחה 3 שלוחת "חיזוק היומי"

ווארטים ומעשים
חיזוק היומי
לקראת שבת מלכתא
דברי תורה וחסידות
ניגונים
ועוד מגוון נרחב
04.847.30.50

הודעה משמחת

ב"ה, לכל המעוניין ניתן לתרום בעמדות "קהילות" וב"גדרים פלוס" הפרוסות בבתי כנסיות ברחבי הארץ והעולם
ע"ש "עלוך אשרי האיש"

או במספר טלפון ("קהילות"):

073-275-7000, ולהקיש קוד 8915

אין ניגון אכאם פהלוג אטאם אפניכא וזינס אגראם אפניכא

כמו כן ניתן לתרום לע"נ להצלחה ולברכה אצל עורך הגליון ישראל ב. פיגנבוים 0527646442

כתובת מייל של מערכת הגליון a13215113@gmail.com

אשרי ה

עלוך זה נתרם

לע"נ

מרת אסתר ביילה בת הרב
אריה לייב ע"ה
נלב"ע ט' שבט
ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ

מרת מלכה בת הרה"ח ר'
יוחנן דב הלוי ע"ה -
נלב"ע ד' שבט תשע"ד
ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ הרה"ח ר' יצחק בן
הרה"ח ר' משה אריה ז"ל
נלב"ע בשבועות תשע"ד
ת. נ. צ. ב. ה.

נודב לע"נ הרב מרדכי מנחם
מנדל בן הרב אהרן אריה ז"ל
נלב"ע ה' תמוז תשפ"א
ולע"נ האשה החשובה מרת
רבקה בת הרב משה חיים ע"ה
ת. נ. צ. ב. ה.

נודב לע"נ

מרת ביילה בת הרב
אלימלך ע"ה
נלב"ע ג' שבט
ת. נ. צ. ב. ה.

לע"נ הרה"ח רבי יוסף
אלימלך בן הרה"ח רבי
חיים אליעזר ז"ל
נלב"ע י"א אלול תשע"ח
ת. נ. צ. ב. ה.

ע"י הרה"ח החפץ בעילום
שמו שליט"א
להצלחתו בכל הענינים
ברוחניות ובגשמיות

לע"נ הרב אברהם בן הרה"ח
ר' יוחנן דב הלוי ע"ה
נלב"ע ז' אדר תשע"ה
ת. נ. צ. ב. ה.